Mizah

PARTİDEN PARTİYE GEÇENLER ÇOĞALDI :

Çımacı — Aktarma edecek baylar, çabuk olalım!.

FIKRALAR

Sapan Taşı:

«ÇORUM» FACİASI

«Çorum» vapurunda yangın çıktı, altmışa yakın masum vatandaş öldü.

Halbuki; bundan bir müddet evvel İstanbul itfaiyesi «Şeref Stadı»nda bir yangın tecrübesi yapmış, bir binayı gaz kapladığı zaman nasıl boşaltacağını göstermişti. Şu Var ki: O gün itfaiye neferleri, yangın başlamazdan evvel elleri hortumlarında, hazırol vaziyetinde alevin parlamasını bekliyorlar, daha gaz orasını kaplamadan tahliye âletini hazırlıyorlardı.

Sanki, bu gösteriş, bu anne cicim var tecrübesinde muvaffak mı olmuşlardı? Nerdeyse, «tutuşmaz» dedikleri salaşı alev saracaktı, nerdeyse içerden boşaltılan gazlarla biz, sahadakiler boğulacaktık!

Ya, hortumları şıpın işi, bir makine süratiyle toplamaları? İnsanın kasıklarını tuta tuta güleceği geliyordu. Sanki, İstanbul girintili çıkıntılı hattâ çıkmazlı sokakları olmayan, spor sahası gibi dümdüz bir şehirdi!

Olan, oldu; ölen, öldü.. Hayvan taşınmaya mahsus anbarlara insan doldurtan Devlet Denizyolları, «Çorum» vapuru faciası için komisyonlar, kurşun, tahkikat raporları hazırlanadursun - sanki Sütlüce Faciasının raporu ellere geçmiş gibi - itfaiye meğer, «Çorum»a gelirken gaz boşaltma âletlerini yanına almayı unutmuş.

Haksız mı? Daha evvel, spor sahasındaki gibi yangının hangi cins, hangi çeşitten olduğu bildirilmezse itfaiye ne yapsın?

İhbarlısına, danışıklı döğüşüklüsüne yırtık hortumla gelen bir itfaiyeden, bundan fazlası beklenemezdi!

İPLİK

Arkadaşının parmağındaki ipliği görünce sordu:

— Nedir bu ?

— Mektubu postaya vermeyi unutmayım diye karım bağladı.

— Peki, verdin mi?

— Hayır. Almayı unuttum.

BURUN

İnsanları, yüzlerinden tanıma ilminden bahsediyorlardı. Kimi katil yüzü, kimi merhametli yüzü, kimi aptal yüzü tarif ediyordu.

İçlerinden biri ortaya bir lâf attı:

— Düzgün burunlu insanların ahlâkan da dürüst olduğunu söylerler. Doğru mu acaba?

Büyük iddiacılardan biri hemen atıldı:

— Elbette doğrudur. Kimsenin işine karışmadıkları için burunları düzgün kalır!

ZAVALLI !

Ahbaplarından bir delikanlıya sordu:

— Hani sen evleniyordun, ne oldu?

— Sorma, üstadım. Büyük sukutu hayale uğradım. Tam aşkımı itiraf, izdivaç teklif edeceğim gün bana Namık Kemali sevdiğini söylemez mi? Başkasını sevdiğini açıkça söyliyen bir kıza nasıl talip olabilirdim?

HOŞ GELDİNİZ !

Gece kapı çalındı. Ev sahibesi açarken, içeriye, kocasına seslendi:

— Saat on birde yatmaya karar vermiştik, değil mi, cicim! Bak, O zamana kadar bize kimler misafir geldi...

Sonra misafirlerine döndü:

— Buyurun efendim...

EHVENİ ŞER !

Tifüs salgını esnasında bayan, kocasının ısrarı üzerine, küçüklerle birlikte kaynanasına gitmişti. İki hafta sonra kocası bayanından şöyle bir telgraf aldı:

— Tifüse razıyım. Geliyorum!

ÇOCUKLUK !

Dertli bir adam anlatıyordu:

— İlk karımdan beş çocuğum oldu. Talih karşıma dört çocuklu bir kadın çıkardı. Onunla evlendim. Allah bize üç çocuk daha verdi. Geçen gün karım beni telâşla karşıladı:

— «Çabuk bahçeye gel!» diye haykırdı.

— «Ne var?» diye sordum.

— Sorma!» dedi. «Senin çocuklarınla benim çocuklar bir olmuşlar, bizim çocukları dövüyorlar.

TEFSİR

Aşk zavallısı biri, arkadaşına uğradığı felâketi anlattı, «red» edilmişti.

Arkadaşı onu teselli etmek istiyerek: ,

— Merak etme, azizim, dedi. Kadınların hepsi muammalı konuşmayı severler. Bir kadının «hayır» demesi ekseriya «evet» mânâsına gelir.

Bedbaht arkadaş acı acı gülümsedi:

— Öyle ama, birader, benimki «hayır» demedi ki. «Defol!» dedi.

AKIL !

Doktor akıl hastanesini geziyordu. Hastalardan birinin alnında bir yara izi görünce sordu:

— Alnına ne oldu senin?

— Isırdım.

— Allah Allah! Alnını kendin nasıl ısırabilirsin!

Deli güldü:

— Sandalyaya çıktım!

MODEL

Muallim, yazılı Türkçe imtihanında «Köpek» mevzuunu vermişti. Vazifeleri okuduktan sonra dağıtırken, talebesinden birine:

— Oğlum, dedi. Senin yazdıkların kelimesi kelimesine ağabeyininkinin ayni. Yoksa ondan kopya mı ettin?

Çocuk cevap verdi :

— Hayır, efendim. Yalnız, ikimizin de köpeği bir de onun için.

PERİ

YARIN

Dünya güzelinin resimleriyle

ÇIKIYOR

DENTOSİL

diş macunu

İnsanın ağzında bir bahar havası yaratır.

Cilt: 7 - Sayı: 158 FİATI 25 KURUŞ. 15 Temmuz 1949

Mizah

SAHİBİ : RAMİZ GÖKÇE
ABONE :
Seneliği 1250 kuruş, altı aylığı yoktur.

Posta kutusu : 255
İdarehanesi : İstanbul, Babıâli Caddesi, Vilâyet Hanı, No. 10
Telefon : 20715

• CUMA GÜNLERİ ÇIKAR HAFTALIK TARAFSIZ MEMLEKET MECMUASI •

Kaza... Belâ!

BU memleketin ne hazin talihi var. Kaza belâ sahnesi oldu: İnfilâk, yangın, heyelân, seylâp... Ardı arası kesilmiyor. Şehrin göbeğine patlayıcı maddeler fabrikaları kuruyoruz. Bunları kontrolsuz kapıp koyuveriyoruz. Netice malûm... Bir gün bir gümbürtü oluyor. Ondan sonra işin yoksa ölü ,yaralı say.

Tahtakalede depoya dolduruyoruz parlayıcı maddeleri... Haydi bir yangın oluyor. Bütün civar halkı ucuz kurtulduk diye birbirlerini tebrik ediyorlar.

Bütün bunların adı kaza... Eh, kaza olunca da kazaya rızadan başka yapacak bir şey yok. Fakat bu işte bir uğursuzluk var gibi geliyor. Ne yapsak da şu şeameti üzerimizden gidersek.

Nasrettin Hoca cerre giderken bir kârvansarayda arkasında kırk atlısı ile kır serdarına rastlamış. Hoca kır serdarına hülûs çakmış, kır serdarı da Hocaya iltifat etmiş. Hoca:

— Ağam! demiş; hoş geldin. Nasıl bu tarafları beğendin mi?

Kır serdarı:

— Daha civarı gezip göremedim ki... Cuma günü geldim. O gün çay taştı, Garipli köyünü aldı götürdü. Lohusa kadınlar emzikli çocuklariyle boğuldular... Cumartesi günü Taşyamaç köyünde bir manda azdı, on beş kişiyi öldürdü... Pazar günü Narlı höyünde yar yıkıldı, dört ev halkı gömülü kaldı. Pazartesi günü Yapraklı da yangın oldu, salı günü Kadife köyünde bir adam delirdi, balta ile anasını babasını öldürdü, beş de cana kıydı. Çarşamba günü bir kuduz köpek yirmi kişiyi daladı..

Hoca dayanamamış:

— Aman ağam, demiş. Haftayı tamamlama... Sonra bizi de tamam edeceksin!

MİZAHÇI

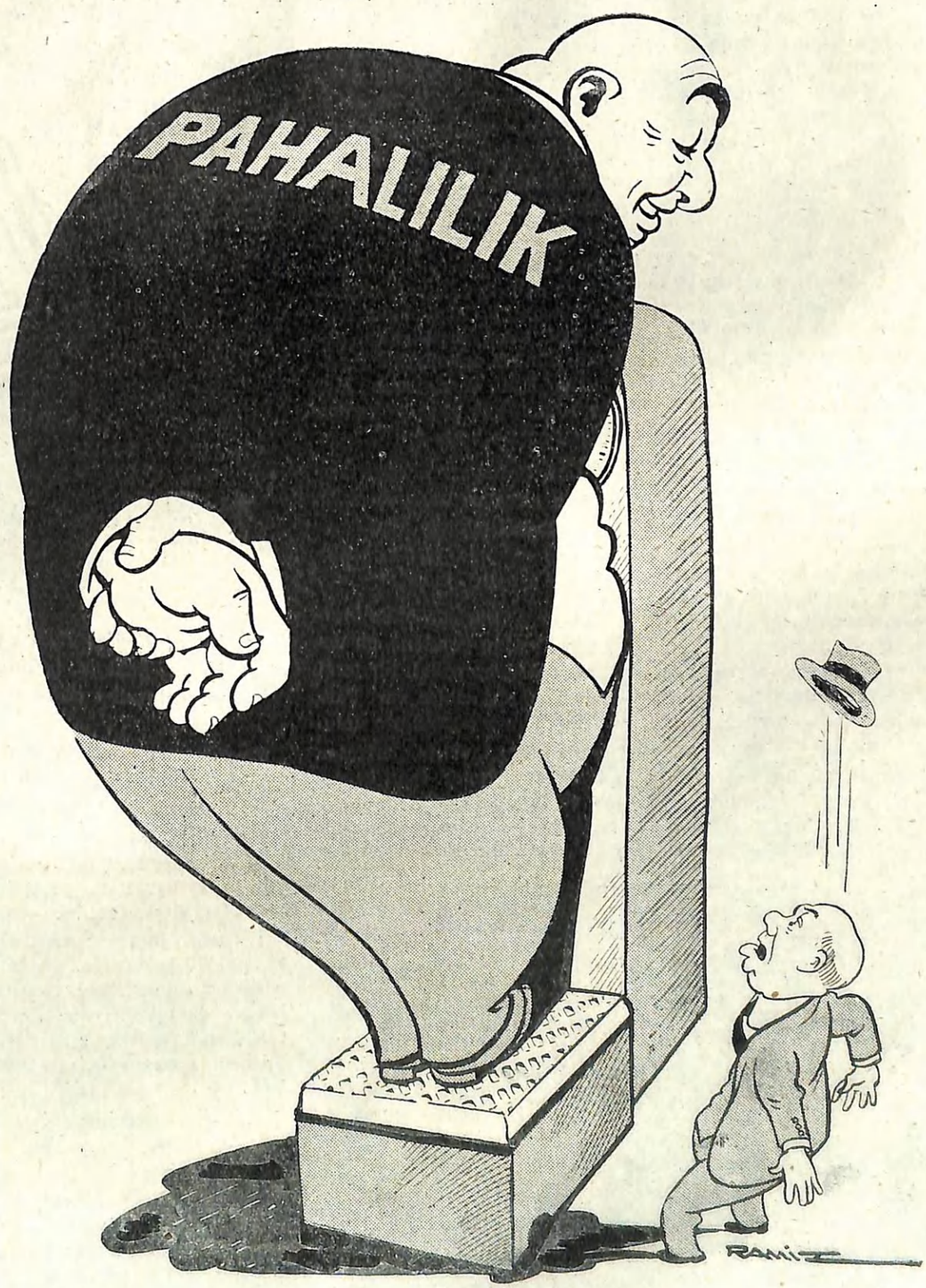

— *Maşallah, günden güne artıyorsun...*
— *Sayenizde bayım..*

Yazan: **Ertuğrul ŞEVKET**

Hani hakiki İstanbul tarafındakilerin; Sultanahmet, Beyazıt, Fatih, Aksaray, Çarşamba, Şehremini, Samatya, Yedikule, Topkapı, Edirnekapı, Sultanselim ve bütün Haliçte oturanların henüz görmedikleri, göremedikleri, gidemedikleri sapa bir yerde bir sergi binası var ya, işte orada İstanbulun kurtuluş günü münasebetiyle bir sergi açılacakmış: İstanbul Sergisi. Komisyonlar kurulmuş, reisleri, kâtipleri, kâtibi umumileri, komiserleri seçilmiş, sergide nelerin teşhir edileceği bir bir tesbit edilmeğe başlanmış.

İstanbul tarafındakilerin yine göremiyecekleri bu sergi hakkında onlara malûmat vermeyi faydaıl bulduk; kalktık, gittik.

Kapıdan girer girmez, koskocaman, yepyeni, bütün gözleri bomboş bir cüzdanla karşılaştık.

— Bu, ne ola ki?

Diye düşünürken, bir memur izahat vermeye başladı:

— Efendim, bu cüzdan, İstanbulda yaşayan memurların cebinde bulunur. Kendisi gösterişli, fakat içi boştur. Bunu buraya koymakla bütün memlekete, gözlüye gözsüze memurların halini, ne vaziyette bulunduklarını anlatmak, bildirmek, öğretmek istedik.

Kocaman bir duvarı, muazzam bir harita işgal etmişti. İstanbulun kuş uçmaz, kervan geçmez mahallelerine, sokaklarına varıncaya kadar her köşesi, her bucağı ayan, beyandı. Bazı mutena, pahalı, lüks semtlerde bir takım boş arsalar, kırmızı, büyük, iri oklarla insanın gözüne sokulmak istenirmişçesine gösteriliyordu.

Memur anlattı:

— Bu oklarla işaret edilen yerler, otel yaptırılacak yer bulunamıyan İstanbulumuzda bazı zi nüfuz, kudretli, kuvvetli, heybetli kimseler tarafından fi tarihinde dönümü on liraya alınıp şimdi metresi beşyüz lira, bin lira eden arsalardır. Elbette buraları bir gün, «sakla samanı, gelir zamanı!» atalar sözüne ittibâ' eden bu zevk ehli, durbin, bu durendiş zevatı kiramın villalariyle süslenecek, onları ağzımızın suları aka aka seyredecek, kendilerine tahsin ve tebriklerle birlikte hayır dualar yağdıracağız!

Sol tarafa yan yana, askerî müzede olduğu gibi balmumundan yapılmış iki heykel konmuştu: Biri, kalın enseli, koca göbekli, elinizle dokunsanız yanağından kan damlıyacak gibi pür sıhhat, pür neş'e yukardan bakışlı azametli bir zat.

Öteki, Balıkpazarı işportalarındaki çirozları andıran sıska, zayıf, kadidi çıkmış, avurdu avurduna çökmüş, mariz, hastalıklı bir zavallı.

Şişkonun üzerinde halis İngiliz kumaşından yapılmış, en usta, en mahir, en pahalı bir terzi elinden çıkmış elbise var. Parmakları elmas yüzüklerle dolu. Her hali, her tavrı bir kalantor olduğunu anlatıyor. Belli ki, refah ve saadet içinde bir ömür geçirmiş.. Refah ve saadet içinde bir ömür geçirecek.

Stalin — İhanet ha?!

— Bu ne böyle? Eski «Yâ Hafız» levhası mı satıyorsun?
— Hayır, kazaya, infilâka, cinayete, yangına karşı hükûmetinkinden daha müessir tedbir aldım!

Çirozun üstü başı, pillim pillim, palaspareler içinde. Kılık kıyafet, köpeklere ziyafet!

Memur:

— Efendim, dedi, bu mukayeseli heykeller, Halk Partisiyle halkı temsil etmektedir.

Bir salon köşesi göze çarpıyordu: Nadide, lüks eşyalarla süslü bir salon köşesi. Kenarda bir yemek masası; üzerinde istakozlar, havyarlar, buzlar içinde nadide meyvalar, viski şişeleri.

Hemen yanında sanki Salmatomruktan getirilmiş, harap, yana yatmış ve payandalarla desteklenmiş, ahşap bir evin bağdadileri görünen bir odası. Kenarda kapakları kopuk bir saç mangal. Yerde yırtık bir şilte. Bir bezin üzerine yarım okka ekmekle bir domates, bir salatalık konmuş.

Memurun ağzını açmasına meydan vermeden ellerimi çırptım:

— Bildim, bildim! Bu lüks salon: karaborsacıların, vurguncuların; şu biçare oda ve sofra: bizim namuslu, sevimli, mütevekkil İstanbulluların!

Memur, keramete takla attıran zekâm karşısında hayran, ilerledik...

— A, a! Bu da ne?

Bir masanın üzerine tahta, alelâde bir sandık konmuştu. Her tarafı mühürlü, yalnız üst tarafında rey atmağa mahsus yarığı bulunan bir sandık. Bunun burada ne işi vardı?

Beni gezdiren memur, gözleri parlaya parlaya izahat verdi:

— Bu, akıl erdiremiyeceğiniz kadar marifetli bir sandıktır. Tarihî olduğu için buraya koyduk!

Betarz-ı Kudema

Bir Olur mu?

— MUÂRIZIMA CEVAP —

Bir kerre düşün, mûr-ü Süleyman bir olur mu?
Bir tâbi'i fermân ile hâkan bir olur mu ?

Sen kendini zâtımla müsâvî mi sanırsın,
Bir katre-i nâçiz ile umman bir olur mu?

Seyyan mı tutar aklı olan leyl-ü nehârı
Kandîl ile hurşîd-i dirahşan bir olur mu?

Görmez mi gözün farkını bir kerre bakınca
Hiç, bir gecekonduyla apartman bir olur mu?

Pırlantaya harmühre makîs olmaz, efendi,
Bir sâhib-i irfân ile nâdân bir olur mu?

Tefrîk edemez, sen gibiler pest-ü bülendi
Kâşâne-i Firdevs ile külhan bir olur mu?

Bir tutmaz, evet, âkıl olan nûr ile nârı
Şeytân ile hiç Yûsüf-i Ken'an bir olur mu?

Cin başka, perî başka, melek başkadır elbet
Âbâr-ı cehennemle gülüstan bir olur mu?

Sor her kime istersen eğer vâr ise şüphen
Reyhanla, karenfille ısırgan bir olur mu?

Hem-kıymet olur sanma mücevherlerle türâbı
Bir baldırıçıplakla (Agaa Han) bir olur mu?

Keklik mi olur, kekliği taklîd ile karga
Bir ester-i lâgarle küheylân bir olur mu?

Mümkin mi ki yeksân ola âmâ ile bînâ
Üstâd ile bir tıfl-ı debistan bir olur mu?

Git, öğrenegör farkını sen şekk-ü yakînin
Bir kâfir-i bî dinle müsülman bir olur mu ?

Benzer mi şeker şâba, hazan fasl-ı bahâra
Dört bir yanı ma'mûr ile vîran bir olur mu ?

Aptaldır ayırdeylemiyen mâtem-ü sûrû
Cünbüş-geh-i rindân ile zindan bir olur mu?

Fikr et ki beş, on safsata yazmış birisiyle
(Râsıd) gibi bir sahib-i dîvan bir olur mu?

RÂSID

BULGAR BAŞBAKANI DİMİTROF MOSKOVADA ÖLDÜ..

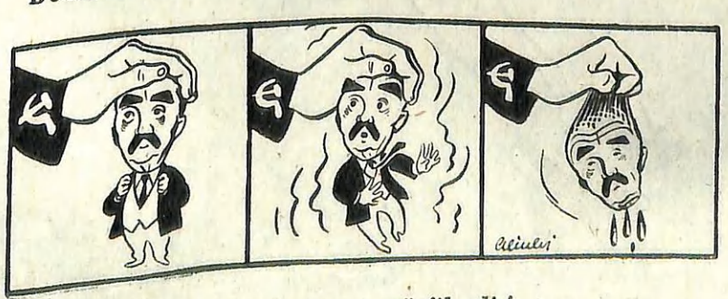

Moskovanın müşfik eli !

— *Karıcığım, mağazaya yeni mal geldi, ben onunla meşgulüm.. Eve geceyarısından sonra gelebileceğim, sakın merak etme!..*

KARNI TOKTU

Dördüncü Henri, bir şehre gittiğinde, kral olduğu için, öğleden sonra saat ikiye kadar, kendisine tazimata gelen, mebusları, (milletvekillerini), ileri gelen sivil memurları kabul etmişti... Nihayet birisi söz alıp krala doğru eğilerek dedi ki:

— Büyük İskender, Asyayı zaptetmek için hareket ettiği zaman...

Nutukçu, bir müddet durduktan sonra:

— Büyük İskender... Büyük İskender... sözüne bir kelime daha ilâve edemiyordu. Kralın ise açlıktan karnı zil çalıyordu. Artık dayanamayıp neş'eli bir sesle bağırdı:

— Evet dostum, Büyük İskender Asyayı zaptetmek için hareket ettiği zaman, karnı toktu. Halbuki ben hâlâ açım.

★

MEĞER KİMMİŞ!

Vakti zamanında, İtalya Kraliyle Kraliçesi otomobille gezinirken, Fransız hududuna yaklaşmışlardı. Bir İtalyan gümrükçüsü arabalarını azametli bir hareketle durdurup:

— Nereden geliyorsunuz? diye sordu...

— Torino'dan.

— Otomobilinizin numarası?

— Yok.

— Numarasız otomobille İtalyada dolaşmak cesaretini kendinizde nasıl buluyorsunuz? diye azarlar gibi çıkıştı. «İsminiz?»

— Victor.

— Soyadınız?

— Emmanuel.

— O kadar mı?

— Tabiî. Krallığımda bana sadece Victor Emmanuel diye hitap etmek âdet olmuştur!

ANADOLUNUN BİR ÇOK YERLERİNE ÇEKİRGE YAĞDI..

Çekirge başı — Geç kaldık, bizden evvel gelenler bütün köyü silip süpürmüşler -

TEFTİŞ

Maliye memurlarından biri, kendisini ziyarete gelen ahbabına kahve ısmarladıktan sonra bir tane de kendine söyledi ve:

— Günde en aşağı on beş fincan kahve içiyorum, dedi.

Arkadaşı hayretlesordu:

— Ne diyorsun? Peki, uykuna mâni olmuyor mu?

— Olmaz olur mu! Asıl onun için içiyorum ya. Bugünlerde müfettiş gelecekmiş diyorlar.

TESADÜF !

Arkadaşına sordu:

— Bizim Ahmedi gördüğün var mı?

— Aylardan sonra nihayet geçen akşam tesadüfen karşılaştım.

— Ya? Nerede gördün?

— Bizim evde. Her pazar olduğu gibi yine yemeğe gelmiş.

Tek keramet

Yok, Yok...

Kim der ki bu devr içre konak yok, kodaman yok;
Erkâna emel bağlayan ebnâ-yı zaman yok...
Teslîm eder erbâbı ki bunlar yine mevcûd;
Ammâ iyilik bâbına mensûb eleman yok!
Bilmem ki esâsında fuzûlî mi fazîlet ?
İhyası için gayret eder bir toraman yok.
El birliği yapsak diyoruz millet işinde;
Bir gayrete gelmiş ki, Günaltaydan aman yok!
Mahbûbesi hem dindir onun, hem de lâiklik;
Kavlen tutuşur şevk ile, meydanda duman yok!
Var yok diye petrol, sezilir belki tereddüd;
İnkâr edemez kimse ki dünyâda Raman yok!
Açtık kesenin ağzını, hey'etler ilettik;
Üç beş gemi aldıksa da bir dâne liman yok!
Vaz geçtik otuz beşlerin orkestrasından;
Şef var, nota var, sahne, salon var da keman yok!
Düşmüştür, Ozan, baş ile can kaydına herkes;
Şimden gerü üçbeş kişiden himmet uman yok!

AKILLI OZAN

— Doğru söyle Ahmet, benim en çok neremi beğeniyorsun?

— Göz bebeklerini, çünkü ne rimeli, ne pudrası, ne boyası, ne ruju, ne de ojesi var!

Seyyar İş Bankası Şubeleri

İş Bankası, parası olanları, bankaya kadar giderek para yatırmak külfet ve zahmetinden kurtardı; şimdi seyyar satıcılar gibi ayağınıza kadar geliyor. Haftanın her günü bir yerde.

Bu enteresan buluşun açılış töreni Kasımpaşada yapıldı ve ilk banka muamelâtına oradan başlandı.

Merasime davetli bulunan para babaları, bu açılış törenine geldikçe, bir deniz muzikası, zambır zambır zambırdayarak onları selâmlıyor, mihmandarlar da kahvede şeref köşesine oturtuyorlardı.

Yırtık entarili kız, yalınayak erkek çocuklar, ilk banka muamelesi yapanlardı: Tören şerefine, misafirlere ikram edilen şekerleri avuç avuç ceplerine dolduruyorlar, sonra çekildikleri bir köşe başında paylaşıyorlardı.

Yaşlı bir Kasımpaşalı etrafındakilere:

— Gözünüz aydın çocuklar! diyordu, mademki panka burada seyyar şube açtı, çok sürmeden hepimiz Karun kesilecek, paramızı koyacak yerler bulamıcağız. Çünkü pankacılar, çarşambanın gelişini perşembeden sezen kimselerdir. Yoksa halimiz malûm. Ekserisi akşamın ekmeğini düşünen bizim semt halkına, nisbet yapar gibi burada şube açmazlardı ya! Yakında buraya ya kökten para yağacak, yahut da bir türlü Raman dağında çıkamıyan petrol, bizim sokaklarımızdan seller gibi akacak!

KAPI KULU

— *Nişanlım benden her zaman yanında taşıyabileceği küçük bir hatıra istedi...*
— *Mayonu ver de para cüzdanının bir gözüne koysun!*

— *Bereket köyümüzde belediye yok...*
— *Olaydı fena mıydı sanki?.*
— *Yoo... Kuyumuzu da kuruturdu da!*

KAZÂ

Amerikada yol kazâlarının çokluğundan bahsediliyordu. Biri:

— Senede binlerce kişi otomobil, kamyon, otobüs altında kalıyormuş, dedi.

Amerikadan yeni gelmiş olan arkadaşı tasdik etti ve:

— Dahası var, dedi. Binlerce kişinin de boynu kırılıyor.

— Yüksek binalardan düşerek mi?

— Hayır. Yüksek binaların tepesini görmek için bakarken!

TAHMİN

— Çok müşkülpesent bir kadın,

— Ya? Müşkülpesentliği ne zaman başladı?

— Ne zaman başladı, ne demek? Eskiden müşkülpesent olmadığını nereden biliyorsun?

— Tahmin ediyorum. Zira seninle evlenmiş, değil mi ya?

Hikâye

Koku

Yazan:
VİR-GUL

İsim koymaya lüzum var mı? Karı-koca arasında geçen bir hikâye bu. Kime olsa yorabilirsiniz. Fakat, isterseniz, hatırları kalmasın diye, isim uydurabiliriz: Belkıs'la Kâni.

Belkıs o sabah kocasının boynuna sarıldı:

— «Biliyorsun, Kâni,» dedi. «Cumartesiye Süheylânın düğününe gideceğiz. Elbisem falan var. Fakat kokum kalmadı. Bana bir şişe...»

Kâni: «Hay hay, yavrum,» dedi, «buakşam gelirken sana bir şişe... Ne istersin, şebboy mu, yasemin mi?»

Belkıs kahkahalarla güldü ve kocasını gürültülü bir şekilde yanağından öptü:

— «İlâhi, Kâni! Onların modası kaldı mı artık!»

Kâni kendine gelmişti:

— «Ha, evet...» dedi. «Öyle ya. Şimdi «Şanıvar» mı diyorlar, «Arpaş» mı diyorlar ne, bir takım yeni...»

Karısı yine onun lâkırdısını ağzına tıkadı:

— «Onlar da eskidi artık, ayol. Uzun lâfın kısası, sen bana ufak bir şişe «Amour piquant» al... kâfi.»

Kâni anlıyamamıştı:

— «O nasıl şey öyle? Ne demek o?»

— «Yani, şey... «Çimdikliyen aşk...» mânâsına geliyor. Bu sene Pariste pek moda.»

Kâniye artık bir şey demek düşmüyordu. Öyle ya: Karısı Paristen daha yeni gelmişti. Tedavi maksadiyle gitmiş, tedaviden sonra bir müddet de istirahat etmiş, epey yer görmüştü. Fakat...

İşte bu fakat Kâninin zihnine saplanıp gözlerinden dışarı uğradı. O zaman Belkıs işi anladı: Kocası bunun kimbilir ne kadar pahalı bir şey olacağını düşünüyordu.

E, Belkıs kocasının parasına - hattâ canına - kıyarak tedavi ve istirahat için on binlerce lira harcar ama, sırf düğünde caka satmak için onun cüzdanını boşaltacak kadar insafsız da değildir. Fikrini değiştirdi:

— «Yahut...» diye müteredditbir hal aldı: «Onu bırak da sen bana «Duvet d'Oie» al. «Çimdikliyen aşk» pahalıya mal olur. Bu daha ucuzdur.»

— «O ne demek?»

— «Kaz tüyü.»

Gülüştüler. Kâni çıktı, Belkıs arkasından kapıyı tatlı bir tebessümle kapadı.

⁂

Aşk bu! Nelere kadar değildir! İsterseniz bütün Parisi ayağınıza kadar getirir. Kâni de öyle yaptı: Beyoğlunda kaz yolan dükkânlardan birinde «kaz tüyü» bulmakta gecikmedi. Şişeyi burnuna götürüp üzerinden kokladı.

Birdenbire baygınlık geçirir gibi oldu. Tezgâhtaki adam, parayı uçlanmadan evvel baygınlık geçirecek kadar hassas olan bu müşteriye içinden kıs kıs gülerek baktı.

Kâni birdenbire kararını değiştirmişti. Şişeyi bırakarak:

— «Sizde... «Amur pikan» mı, «amur diken» mi ne diyorlar... Ondan var mı?» diye sordu.

Satıcı daha pahalı kokuyu istiyen bu «akıllı» müşteriye hayretle baktı ve: «Var, efendim,» dedi. «Buyurun.»

Kâni aldı, parasını verdi, çıktı.

Sokakta giderken burnunda hâlâ «Duvet d'Oie»nın kokusunu duyuyordu. Nasıl unutabilirdi! Bir günahın kokusuydu bu. Hem de ne büyük günah! Karısı Paristeyken bir gece, İstanbula gelen eski bir mektep arkadaşını ağırlamak maksadiyle Beyoğluna çıkmış, içki derken kadın âlemine girmiş ve o gece, arkadaşının uğruna, kendisi de bir kadınla tanışmıştı. Kafalar dumanlanmış, fikirler çatallanmış, beyinler sulanmış ve... kollar dolanmıştı. Ondan sonrasını ne siz sorun, ne Kâni söylesin.

İşte, o geceki kadının üzerinde bu koku vardı. Kâni, tabiî, bu kokunun adını bilmiyordu. Dükkânda kokladığı o şişeden burnuna bu günah kokusu yayılınca pek haklı olarak baygınlık geçirmişti. Bu koku ona o kadını ve o geceyi hatırlatıyordu. Eğer karısına bundan alacak olursa o sürüdükçe hep o azabı, müthiş günahı hatırlıyacaktı.

Hayır! Bu azabı göze alamamış, paraya kıymış, karısının ilk ısmarladığı kokuyu almıştı.

Belkıs kocasını heyecanla karşıladı ve hararetle öptü.

Çünkü işin sonunda koku vardı.

Kâni paketi uzattı. Karısı hemen alıp açtı ve açar açmaz da: «Ah!» diye haykırması bir oldu. «Ne güzel! Yaşa kocacığım.:. Demek paradan kaçınmadın, benim en çok sevdiğim kokuyu aldın...»

Kâni gülümsemekle iktifa etti. Bu ani karar değişikliğinin sebebini söyliyebilir miydi? Tabiî söyliyemezdi .

Belkıs da «Çimdikliyen aşk»ı «kaz tüyü» ne neden tercih ettiğini söyliyemezdi. Çünkü bu baş döndürücü kokuyu ona ilk defa Paristeki dostu almıştı!

Kadın — Ver bakayım şu mektubu, kadın yazısına benziyor... Okur okumaz kıpkırmızı kesildin..
Erkek — Tabii kadın yazısı: Senin terzinden !

Çömezin Röportajları: 158

Meseleler Karşısında

Çizen : RAMİZ

Çömez — Çorum vapurunda yangın ne zaman başladı?

Kurtulan — Bizi koyun gibi ambara soktukları zaman!

Çömez — Ekmekler halk tipi, kara olacakmış?.

Halk — Kara olacaksa ekâbir tipi demek daha doğru olur!

Çömez — İstanbulun beş yüzüncü senesi için komisyon kurulmuş.

Açıklar livası — Alâ, komisyondakilere beş yüz sene huzur hakkı almak için iş çıktı desene!

Çömez — Polislerin otobüslere binmesi niçin yasak edildi?

Yankesici — Biz rahat iş görelim diye!

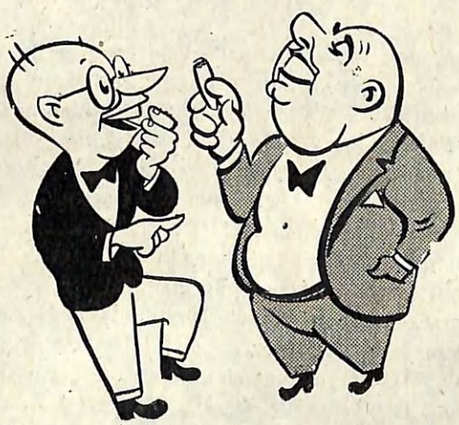

Çömez — Bu sene linyit mi yoksa kok mu yakacaksınız?

Muhtekir — Biz yakacağımızı biliriz!

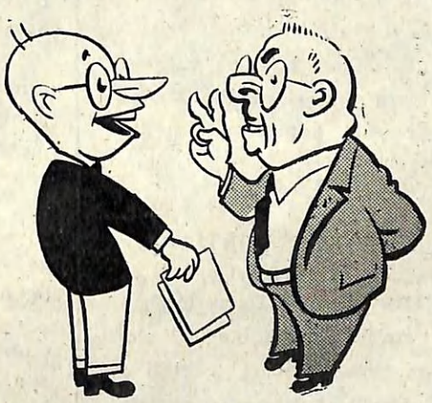

Çömez — Suriyeye öküz konservesi ihraç edecek misiz..

İhracatçı — Desene bir çok dostları kaybedeceğiz!

Çömez — İstanbul Belediye ve Vilâyet erkânı Anadoluya vali oluyorlarmış..

Memur — Desene zenginin eskisi, fıkaranın yenisi olacak!

Çömez — Bu sene pahalılık olacakmış, ne dersin?

Bakkal — Ben de yeni bir şey soracaksın sandım!

Çömez — Bu sene sınıflarda dönenler çok olmuş, neden?

Stil — Dans alışkanlığından !

ZİRAÎ KALKINMA !..

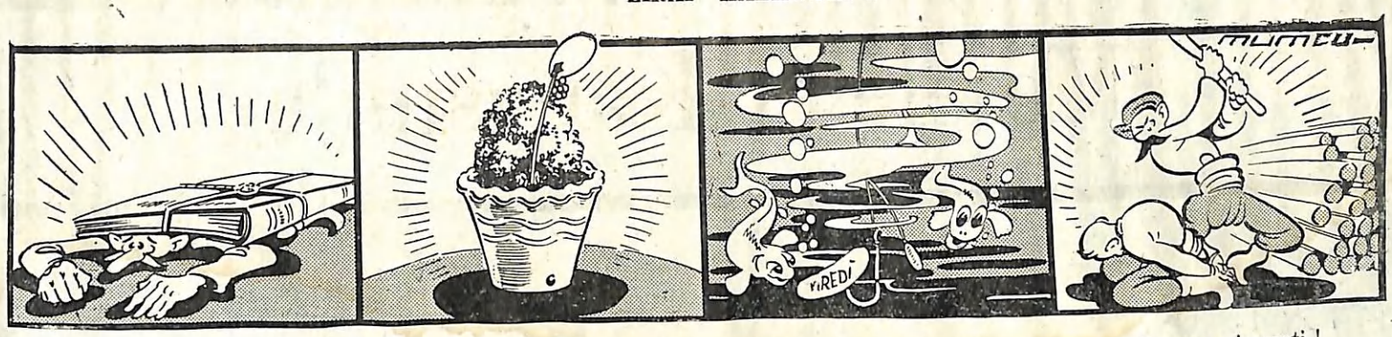

Köy siyaseti... *Topraklandırma siyaseti...* *Satınalma siyaseti...* *Orman siyaseti !*

Cemiyet hayatı :

PEK ACIKLI BİR ÖLÜM

Şehrimizin büyük turfanda müstehliklerinden 93 harbi malûlü Ahmet Senai Beyin büyük kerimesi, Trablus Garp harbi sırasında gazete okuyucularından merhum Mahmut Mükerrem Efendinin refikası, Adana yağmur duacılığından emekli merhum Salih Feyyaz Beyin baldızı; Rakibe, Şehnaz, Faika Hanımların, Muhtar, Mümtaz Nuri Beylerin ablaları, su içicilerinden İhsanın kayın validesi, elektrik yakıcısı Hulki Mangırın büyük annesi salihatı nisvandan

AYŞE PIRPIRTI

(Hanımefendi Hazretleri) doksan iki yaşında olduğu halde uzun zamandanberi çektiği amansız bir hastalığın pençesinden kurtulamıyarak, torunlarının torunlarını gözleri yaşlı bırakarak irtihali darıbeka eylemiştir. Cenazesi yarınki cumartesi günü Etyemezdeki evinden kaldırılarak Merkezefendideki makber-i mahsusuna defnedilecektir. Cenabı Hak garikı rahmet eyliye. «Çelenk gönderilmemesi rica olunur.»

Geçim Endeksi

Orta halli bir ailesiniz değil mi efendim? Öyleyse sizi tebrik ederim; artık kazancınız yoluna girdi: Ayda 389 lira 33 kuruş elinize geçecek. Vallahi de geçecek, billâhi de. Evet, verginiz falan kesildikten sonra, bu parayı cebinize yerleştirecek, safayı hatırla kâğıt helvası gibi kıtır kıtır yiyeceksiniz?

Siz, emniyet âmiriyken, bankada şef, filânca dairede müfettişken elinize bu para geçmiyor mu? Orasına ben karışmam; onu, Ticaret ve Sanayi Odasının endeksçilerine sorarsınız! Evet, doğrudur; orta halli sizin olmanız lâzım. Kimbilir? Belki de maaşınıza zam yapılacaktır, hattâ belki yapılmıştır da, siz, farkında değilsinizdir. Koca Ticaret ve Sanayi Odasının endeksçibaşılrarından daha iyi bilecek değilsiniz ya.. Mayıs 1949 ayında elinize geçen para budur!

Anlamadım, yoooo! Bu kadarı da fazla artık. Yutturamazsınız bana! Ev kiranız, bal gibi 24 liradır. Çünkü, elinize geçen 389 lira küsur kuruşla daha fazlasını veremezsiniz. Endekse karşı gelecek haliniz yok ya! Sonra şu mübarek Ramazan ayında çarpılırsınız, başınız derde girer. Ne yapalım, endeksçiler, hava civa parası, 24 liradan fazla ev kirası tanımıyorlar! Ev sahiplerinize bunu söyler, bu parayı verir, işin içinden çıkarsınız. Varsın onlar, birbirleriyle kozlarını pay etsinler!

Hayırrrr.. Yanılıyorsunuz. İstediğiniz kadar tiryaki olun; isterseniz işiniz Beyazıtta, eviniz Sarıyerde bulunsun. Günde 77 kuruşla hem nakil vasıtası ücretini öder, hem de sigara içebilirsiniz. Niye gülüyorsunuz? Endekse inanmıyor musunuz yoksa? Bir gün tecrübe edin. Cebinize 77 kuruş koyun, vapura veya otobüse binin, sigara alın, para yetmezse o zaman, meselâ tütüncüye veya kontrolöre «paso!» der gibi «orta halliyim» deyin, bakın para için kimse yakanıza yapışacak mı?

Öyle olmasa, geçim endeksini kaleme alanlar; bunu, bu rakamları, gönül huzuriyle nasıl neşredebilirlerdi? Ticaret ve Sanayi odasının bütün ciddî işlerini bir yana bırakıp milletle alay etmeğe kalktığını iddia edemezsiniz ya!

KARGI

Cemiyet hayatı :

MESUT BİR EVLENME

Suzan Eldebir ile şehrimizin tanınmış telefon rehberi abonelerinden Rıfat Ekşimezin evlenme töreni, dün Beyoğlu Evlenme dairesinde iki tarafın seçkin davetlileri huzurunda icra edilmiştir.

Her iki gence de muvaffakiyetler dileriz.

ALENİ TEŞEKKÜR

Refikam Şayestenin pek güç olan doğumunda ve çocuğumun dünyaya gelmesinde çok büyük himmetleri ve yardımları dokunan sayın doktor Ebabile alenen teşekkürü bir borç bilirim.

Tablekâr Hasan

ÇAĞIRI

Cezar Ahmet Paşa rüştiyesini bitiremiyenler cemiyeti 18/7/949 tarihinde saat 14 te Selimiyedeki cemiyet binasında fevkalâde yıllık toplantısını yapacaktır. Sayın âzanın teşrifi rica olunur.

ELBASAN GECESİ

Şehrimizde bulunan Elbesanlılar, pazar akşamı (Köşk) salonlarında bir eğlenti tertip etmişlerdir. Bu akşamın neş'e içinde geçmesi için türlü sürprizler hazırlanmıştır. Ayrıca millî kıyafetlerle millî oyunlar oynanacak, tabancalar, tüfekler atılacak, davetlilere pırasa kadayıfı, ciğer tavası, fasulya piyazı ve çüşka biberler ikram edilecektir. Davetiyeler Cezmi Ziya mağazasından tedarik edilebilir

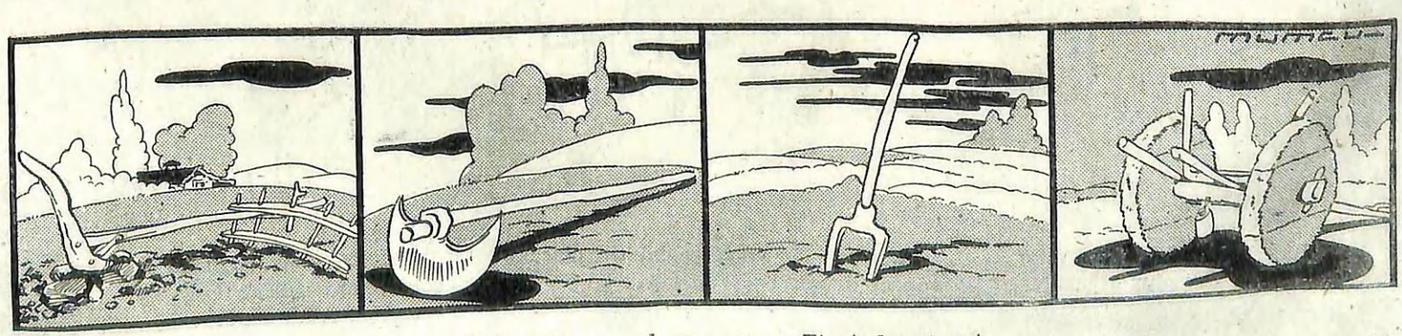

Marşal Plânından evvel ve sonra : Ziraî donatım !

FIKRALAR

TEK BAŞINA

Meşhur halk sanatkârı Dümbüllü İsmail, oldukça ahmak ve tiyatroda orijinal buluşları olduğuna kani bir tanıdığı ziyaret etmişti. Yine tiyatro üzerine konuşurlarken, birdenbire:

— Aklımda bir fikir var!

Diye bir lâf etti. Dümbüllü hemen atıldı:

— Aman! Çabuk söyle! Yoksa yalnızlıktan canı sakılır!

KÖPEK

Cevdet Kerim İncedayı, köpeklere meraklıdır. Bir aralık kurt cinsinden bir Tontonu vardı. Bir gün beraber dolaşmaya çıkmışlardı. Ton ton'un köpekliği tuttu, börekçi fırınının önünden geçerken kapının önündeki tabladan bir çörek aşırdı, yutuverdi.

Cevdet Kerim bunu yan gözle görmüş, fakat aldırmamıştı. Fırıncı nihayet seslendi:

— Köpeğinize sahip olsanıza!

Cevdet Kerim döndü, baktı:

— Bana mı, diyorsunuz? Fakat köpek benim değil ki.

— Nasıl değil, bakın arkanızdan geliyor...

Cevdet Kerim İncedayı güldü:

— İlâhi adam! Bak sen de benim arkamdan geliyorsun.. Şimdi benim köpeğim mi oldun?

CENNETLİKLER

Söz Nasrettin Hocadan açılmıştı. Necati Tokyay:

— Hocaya izafe edilen fıkraların hepsini onun söylemiş olacağını hiç zannetmiyorum, dedi. Cennete gittiğim zaman bunu Bizzat Hocaya soracağım.

Tanburî Salâhattin Pınar :

— Peki ama, dedi, ya cennette değilse?

Necati Tokyay cevap verdi:

— O zaman sen sorarsın.

HAMARAT

Ahbaplarının yazlık köşküne misafir gitmişti. Her şeyi beğendi. Yalnız yeni hizmetçilerini bir türlü beğenemedi:

— Ne yavaş hizmetçiniz var! diye ev sahibinin hesabına dert yandı. Yürüyüşü, konuşması, su getirmesi, her şeyi yavaş. Hiç bir şeyde çabuk değil midir?

Evin hanımı atıldı:

— Yalnız bir şeyde pek çabuktur: Yorulmakta!

YAZIK !

Muhsin Ertuğrula bir genç, yazdığı piyesi getirmiş okuyordu. Muhsin, delikanlının kekeme olmasına rağmen, büyük bir sabır göstererek dört perdelik piyesi başından sonuna kadar dinledi.

Sonra fikrini söyledi:

— Piyesteki kahramanların kekeliyerek konuşmaları...

Genç tiyatro muharriri üstadın sözünü kesti :

— Af... affedersiniz.. Ka... ka... kahramanlar değil, be... be... ben ke... ke... kekemeyim..

Muhsin «Eyvah!» der gibi ellerini birbirine vurdu:

— «Yazık! Piyeste hoş olan bir taraf vardı, o da gitti!

YATAK

Basın balosundaki koltuk meyhanesinde akşam başlamış, sabaha kadar içmiş, içmiş, nihayet kendinden geçmişti.

Arkadaşlarından biri:

— Zavallıyı kaldırıp bir taksiye koysak, götürüp yatağına atsak selâmete eriştirmiş oluruz, diyordu.

Lûtfi Arif atıldı :

— Sakın ha!

Biri sordu:

— Neden üstad?

— Yatak pek o kadar emin bir yer değildir. İstatistiklere göre ölenlerin yüzde doksan beşi yatakta can veriyor!

KEFALET VE SEFALET

Aşktan felâkete uğramış bir arkadaşını teselliye çalışıyordu.

— Aldırma, birader, kaçıp giden metresin olsun. Çok geçmez unutursun .

Öteki sızlanmakta devam etti:

— İmkânı yok, azizim. Hesap ettim: Tam sekiz sene, dört ay unutamıyacağım.

— Nasıl şey o öyle?

— Gayet basit: Kefil olarak kendisine aldığım eşyanın taksitleri o güne kadar ancak bitecek.

BİREBİR

Kuduz Hastanesi doktorlarından üstad Zekâiye bir münasebetle ahbaplarından biri sordu:

— İnsan günde bir elma yerse evine doktor uğramaz, derlermiş. Doğru mu?

Doktor Zekâi gülümsiyerek cevap verdi:

— Onu bilmem ama, günde bir sarımsak yersen yanına yalnız doktor değil, kimse uğramaz.

TALİH

Nalbantoğlu Hıfzı Ankaranın «İstanbul Pastahanesi» nde oturmuş, ahbaplariyle dereden tepeden konuşuyordu. Biri üstada sordu:

— Evlenme piyangodur, derler. Sen de o fikirde misin?

Hiç evlenmemiş ve yaşı da hayli ilerlemiş Nalbantoğlu cevap verdi:

— Yok canım! Ne münasebet! Piyango talihli kimselere çarpar!

YÜKSEL Kİ YERİN...

Hayatın gittikçe pahalılaştığından bahsediliyordu. Biri:

— Bu gidişle nereye varacağız, bilmem, dedi. Baksanıza, fiyatlar mütemadiyen yükseliyor...

Arkadaşı acı acı gülümsedi :

— Onu bilmiyecek ne var, birader! Yükselе yüksele öbür dünyaya uçacağız.

DUYMASINLAR

Bir arkadaşı, köpeğinin ne kadar zeki olduğunu anlatarak:

— İnanmazsınız, diyordu. Öyle harikulâde bir hayvan ki! Benim kadar zeki diyebilirim...

Arkadaşı atıldı:

— Aman sus, birader! Kimse duymasın. Belki bir gün satmak istersin.

UYKU

Genç adam, genç kadına itirafta bulunuyordu:

— Sizi gördüğüm gündenberi geceleri hiç uyuyamıyorum.

Genç kadın sordu:

— Peki, ne yapayım istiyorsunuz?

— Benimle evlenin...

Genç kadın:

— Ya? dedi, demek sizinle geceleri sabaha kadar uyuyasınız diye evleneceğim, öyle mi?

KORKU

Halil Lûtfi telâş içindeydi.

Ali Naci Karacan sordu:

— Ne var, üstad? Ne oldu?

— Daha ne olacak! Ceplerime bakıyorum üzerimde on beş lira yetmiş beş kuruş para vardı. Nereye koyduğumu bilemiyorum. yok...

— Bütün ceplerine baktın mı?

— Baktım. Yalnız yeleğimin iç cebi kaldı.

— Peki, oraya da baksana? Niye bakmıyorsun?

— Korkuyorum... Orada da bulamazsam muhakkak yüreğime iner!

HEMCİNSİNE YARDIM

— Şu adam, geçenlerde sokakta zerzevatçının, eşeğini döğdüğünü görmüş, hemen koşup müdahale etmiş, hayvanı azaptan kurtarmak için eşeğin sahibi ile döğüşmeyi göze almış. Buna ne dersiniz?

— Kardeş sevgisi!

Sayı: 158

Sahibi ve yazı işlerini fiilen idare eden
RAMİZ GÖKÇE
Neşriyat yeri:
Cumhuriyet Matbaası - İstanbul

Mizah

Florya kuşunun
yüksekten bakışı!